

Geert: Het is juist die weerbarstigheid, dat niet functionele, de energie en het vermogen die niet onder te brengen zijn in utilitaire categorieën. Ook liefde hebben voor een werk staat in een spanningsverhouding met de productiemechanismen en de structuren errond die het willen inperken. Er is iets erg belangrijks in het aspect van liefde voor het *leven* van een werk.

313/Misschien wisten zij alles

Benjamin: De concrete aanleiding voor deze voorstelling was 11 september. Toen dit gebeurde, restte ons de vraag hoe ons te verhouden tot zo'n gebeurtenis. We konden enkel bedenken dat we iets ongelooflijk moois wilden maken. Niet met de bedoeling om de ogen te sluiten maar als vertroosting, hoewel dat een onhandig woord is binnen deze context. Dat gebaar hebben we formeel gemaakt door een zo groot mogelijk cadeau te maken met op het einde een taart.

Geert: Het gaat in zekere zin over fabels maar daarnaast is er een parallelle wereld. De wereld van Benjamin en Willy die bezig zijn met iets te bouwen, iets te construeren. Het is een installatie die constant in beweging is. Jullie zijn op een hele genereuze manier bezig met een feest in elkaar te steken. Als toeschouwer heb ik hier het meest het gevoel gehad van in een wereld te komen waarin wel veel dingen fout zijn maar dat het allemaal niet erg is, want er is een grote generositeit, een soort energie waardoor je toch doorgaat. Ik had na die voorstelling het gevoel dat er één groot vangnet was.

Anne: De taart, de verhouding tussen jullie, het bouwen en construeren, dat is eerder de representatie van generositeit op de scène. Tevens wordt er een geborgen gevoel gegeven aan het publiek. Je neemt deel aan de wereld die gecreëerd wordt. Wat gegeven wordt, is een plaats die je als toeschouwer krijgt. Je wordt omarmd in het gebeuren.

